

1. Як вони перейшли Амфіполь й Аполлонію, то прийшли до Солуня, де була синагога юдейська.
2. І Павло, за звичаєм своїм, до них увійшов, і з ними змагавсь три суботі з Писання,
3. виказуючи та доводячи, що мусів Христос постраждати й воскреснути з мертвих, і що Христос Той Ісус, про Якого я вам проповідую.
4. І ввірували дехто з них і до Павла та до Сили пристали, безліч побожних із гелленів та немало з шляхетних жінок.
5. А невірні юдеї були запалилися заздрістю, і якихсь негідних людей назбирали на вулицях, учинили збіговисько та й бунтували те місто, а набігши на хату Ясонову, шукали апостолів, щоб до натовпу вивести їх.
6. А як їх не знайшли, потягли до начальників міста Ясона та декого з братті, кричачи: Ті, що світ сколотили, і сюди ось вони поприходили!
7. А Ясон їх до себе прийняв. Вони всі проти наказів кесаря чинять, говорячи, ніби інший є цар Ісус...
8. І вони зворохобили народ та начальників міста, що слухали це.
9. Але, узявши поруку з Ясона та з інших, вони їх відпустили.
10. А брати відіслали негайно вночі Павла й Силу до Верії. І, прибувши вони, пішли в

синагогу юдейську.

11. Ці були шляхетніші за солунян, і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є.

12. Тож багато із них тоді ввірували, і з почесних гелленських жінок та немало із мужів.

13. Як солунські ж юдеї дізналися, що Павло проповідує Боже Слово й у Верії, прибули вони, і там баламутили та бунтували народ.

14. Тоді браття негайно Павла відпустили, щоб до моря йшов; а Сила та Тимофій позосталися там.

15. А ті, що Павла відпроваджували, провели його аж до Атен, а прийнявши наказа про Силу та Тимофія, щоб до нього вернулися якнайшвидше, відбули.

16. Як Павло ж їх чекав ув Атенах, у ньому кипів його дух, як бачив це місто, повне ідолів.

17. Тож він розмовляв у синагозі з юдеями та з богобійними, і на ринку щоденно зо стрічними.

18. А дехто з філософів епікуреїв та стоїків сперечалися з ним. Одні говорили: Що то хоче сказати оцей пустомов? А інші: Здається, він проповідник чужих богів, бо він їм звіщав Євангелію про Ісуса й воскресення.

19. І, взявши його, повели в ареопаг та й казали: Чи можемо знати, що то є ця наука нова, яку проповідуєш ти?

20. Бо чудне щось вкладаєш до наших вух. Отже хочемо знати, що то значити має?

21. А всі атеняни та захожі чужинці нічим іншим радніш не займалися, як аби щось нове говорити чи слухати.

22. Тоді Павло став посередині ареопагу й промовив: Мужі атенські! Із усього я бачу, що ви дуже побожні.

23. Бо, проходячи та оглядаючи святощі ваші, я знайшов також жертівника, що на ньому написано: Незнаному Богові. Ось Того, Кого навмання ви шануєте, Того я проповідую вам.

24. Бог, що створив світ і все, що в ньому, будши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих,

25. і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все.

26. І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх,

27. щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас.

28. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо, як і деякі з ваших поетів казали: Навіть рід ми Його!

29. Отож, будши Божим тим родом, не повинні ми думати, що Божество подібне до

золота, або срібла, чи до каменю, твору мистецтва чи людської вигадки.

30. Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися,

31. бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши.

32. Як почули ж вони про воскресення мертвих, то одні насміхатися стали, а інші казали: Про це будемо слухати тебе іншим разом...

33. Так вийшов Павло з-поміж них.

34. А деякі мужі пристали до нього й увірували, серед них і Діонісій Ареопагіт, і жінка, Дамара ім'ям, та інші із ними.